

Arrest

nr. 289 023 van 16 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 10 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 20 januari 2020 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 241 105 van 17 september 2020 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient op 20 februari 2023 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaart op 27 februari 2023 de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.02.2023 bij onze diensten werd ingediend door :
A., Z. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Afghanistan
geboren te Kabul op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag dd. 20.02.2023 bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. In zijn aanvraag vermeldt betrokkene wel te zijn vrijgesteld van het aantonen van zijn identiteit. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier van DVZ blijkt echter dat de procedure voor de RVV afgesloten werd op 23.09.2020. Betrokkene toont evenmin aan dat omtrent zijn asielverzoek een toelaatbaar verklaard cassatieberoep werd ingediend. Bijgevolg geniet betrokkene niet van de in artikel 9ter, §2, 3e lid voorziene vrijstelling. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door “de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (...)”.

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat “bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De

verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag”.

Artikel 9ter, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat: “de gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (..); 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; (...).”

De vraag stelt zich derhalve of de gemachtigde, rekening houdende met bovenvermelde bepalingen, op rechtmatige wijze kon besluiten dat de verzoekende partij hun identiteit niet op een correcte wijze zou hebben aangetoond.

Ter beoordeling van deze vraag wijst de verzoekende partij tevens op het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgrond (artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet) inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht.

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt de identiteit moet worden aangetoond door middel van een “bewijselement” (hetgeen dus niet beperkt is tot een identiteitskaart of paspoort) dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Wat dient omschreven te worden als een voldoende “bewijselement”, in de zin van artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, blijkt uit de vier voorwaarden die worden opgesomd in deze wettelijke bepaling.

Artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet voorziet niet in de omschrijving van het begrip “bewijselement”, waardoor de verzoekende partij vrij is om hiertoe de elementen aan te halen die hij verkiest. Het komt vervolgens aan de verwerende partij toe om te beoordelen of dit ingeroepen “bewijselement” voldoet aan de vier wettelijke voorwaarden (om te worden beschouwd als voldoende bewijs van zijn identiteit op basis van artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet).

Tot slot voorziet artikel 9ter, §2 in een vrijstelling om de identiteit aan te tonen, indien voldaan is aan de daartoe bepaalde voorwaarden: “De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op

de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag”.

Door de verzoekende partij werd bij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet aangehaald dat hij vrijgesteld is van de voorwaarde van het voorbrengen van een identiteitsdocument omwille van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Zijn verzoek tot internationale bescherming is immers “niet definitief (...) afgewezen”, zoals voorzien in artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, waardoor de verplichting om zijn identiteit aan te tonen niet van toepassing is op de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van verzoeker.

De procedure tot internationale bescherming is actueel nog steeds hangende bij de Raad van State, nadat een toelaatbaar cassatieberoep werd ingediend tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming werden geweigerd (G/A. 232.099 / XIV 38509) - stuk 3.

In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat: (...)

De verzoekende partij is het, gelet op de toepasselijke wettelijke bepalingen, niet eens met dit oordeel. De verzoekende partij benadrukt dat zijn verzoek tot internationale “niet definitief (...) afgewezen” is, zoals voorzien in artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, waardoor de verplichting om zijn identiteit aan te tonen niet van toepassing is op de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van verzoeker.

De procedure tot internationale bescherming is actueel nog steeds hangende bij de Raad van State, nadat een toelaatbaar cassatieberoep werd ingediend tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming werden geweigerd (G/A. 232.099 / XIV 38509) - stuk 3.

Door de verzoekende partij werd hierom, in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 20 februari 2023, aangehaald als volgt onder punt “A.2 Bewijs van identiteit”:

“Verzoeker heeft de nationaliteit van Afghanistan, alwaar hij werd geboren in 1970 te Kabul. Verzoeker diende echter zijn land van herkomst, Afghanistan, te ontvluchten. Hij vertrok op 10 november 2018. Hij reisde vervolgens naar België toe. De verzoekende partij bood zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken na zijn aankomst in België. Hij had de gelegenheid om op 10 januari 2019 effectief een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Deze procedure is actueel nog steeds hangende. Verzoeker is hierdoor vrijgesteld van deze voorwaarde”.

De gemachtigde is hiervan op de hoogte, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, maar gaat er kennelijk verkeerdelijk vanuit dat er geen (toelaatbaar) cassatieberoep meer hangende zou zijn in verband met het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij. Er wordt ten onrechte aangenomen dat het verzoek tot internationale bescherming werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 23 september 2020. Door verzoeker werd evenwel een toelaatbaar cassatieberoep ingediend tegen dit arrest, hetgeen nog steeds hangende is bij de Raad van State.

Bijgevolg is verzoeker niet gehouden om zijn identiteit aan te tonen, zoals voorzien in artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakte dit ook kenbaar in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 20 februari 2023. Door verzoeker werd aangehaald dat hij, terecht, is vrijgesteld van het voorbrengen van een identiteitsdocument.

De geformuleerde conclusie in de bestreden beslissing: (“Betrokkene toont evenmin aan dat omtrent zijn asielverzoek een toelaatbaar verklaard cassatieberoep werd ingediend. Bijgevolg geniet betrokkene niet van de in artikel 9ter, §2, 3e lid voorziene vrijstelling. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)”) kan daarom niet worden bijgetreden.

Derhalve, omwille van de redenen zoals hierboven aangehaald, schendt de bestreden beslissing artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;”

Artikel 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verplichting om zijn identiteit aan te tonen niet van toepassing is op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De wetgever stelt dat de vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, dit uitdrukkelijk dient aan te tonen in de aanvraag.

Uit de voormelde bepalingen volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument of van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

Verzoeker betoogt dat hij in de aanvraag vermeld heeft dat zijn asielaanvraag “*actueel nog steeds hangende (is)*” en dat hij hierdoor is “*vrijgesteld van deze voorwaarde*”.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker in de aanvraag niet heeft aangetoond dat hij toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend. De bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC